

Disznótorzók

'79/'96

„ismét egy utolsó apály
halott kavics
elfordulok a lépcsők
a régi fények a város”

(Samuel Beckett: *Dieppe*
Tandori Dezső fordítása)

Groteszk

Egy vonatút, de úgy, mintha még lehetne
akármilyen, amikor fölzaklat az este.
Volna gond, hogy merre —, az eshetősége
iránytalan iránynak, mi a test réve.
Akárha (jöhet?) a tévút ingerelne
kurrens vágyra (azaz?), rendezett jövőre.

Elfoglal e vágy (a máris „abortált” tér)
gondolata, a föld sárfénye hozzád ér.
Végtelennek tetsző alkonyat, csipkevér
a horizont politúrján —, *e kép mit ér?*
Alkuszna gyermekkori lények, denevér,
kuvik, szárnyasló... (s fonák hórukkal a dér)!

Egyre csak hallgat az elfehérült múlt, táj,
üzenetelen nők —, kórra csukamáj...?
Vigasztalan az idő, öklendező száj
köszön vissza megkent ablakból, kutyaháj.
Alkalmazkods a „képességhez”, *ócskabáj*
tart vissza a kiúttól, jaj, ez kicsit fáj...!

Öröm

Azt mondani, a szívembe fogadom —, tébolyító elképzelés.
A szív csak e tébolyító elképzelést fogadja be. Nélküled,
nélküle. Örömmel.

abc

a

megveszik léted
alább nem adod

b

megveszik léted
szent ég látod (*ezt*)

c

megveszik léted
hagyod legföljebb

noktürn

riadt kéz, csak leheletnyi
rebbenése egy „képzetnek”

mintha az éjjeli lepkék
szárnyai tartanák ébren

a világot, hogy írható
még, kirajzolódhat a „minta”

gyűródésekben (föld, kosztüm stb.)
s visszhangokban, *mi tovatűnt*

Eliram

Szóval, hogy eliram...,
s szinte semmi tettleg?

Hát, mit nem tartottam —,
az lett volna, tényleg?

matrix

mi volt ez?
víz, vér, *anubisz-*
bánai, körül,
és belül a kék,
fojtóan, levegőég-
hurok
ami kifejt
aztán kifelejt
egyszerre vagy-
ok —, de se „én”
se „tudat” se „ébredés”
lett agyagsár, négyzetforma
játéktér
érverem, fagyszárazan
az alj, a meseháló,
mélyén
medencecsontbéka;
igazságérzet —, te
áss le engem
át a torokgyűrűkön, egy női hangra

látkő

elkerülhetetlen
alászállás az égből,
de tanulságok vagy

tapasztalatok rém-
unalma után/helyett
is, mint levegő a lét;
évek tánca, az erő
s a jog munkalármája...;
akkor ma csont-, majd kő-
szerszám lesz a test, mely
így el nem vetendő...;
várhatatlan selyem/
út/vég a képzelet
és csak és egyedül e
képzelet túlélte
napon, e „rendesen”
szép napon; *a tv*
a kerékpárosok
repülő startjával,
napszállat, nyugodt „isten-
káromlással”, *rimbaud*
és neszező holdfű...
nem számolva azzal
hogy most hétrédgörnyed,
most hogy maroknyivá
zsugorodik, szikkad,
valamicskét lüktet/
zúg még, aztán egyet
rándul (kemény menet!)
a szorgos szervezet
s akkor különkerül,
„mindenek fölött a
koponya”...; marad az,
mit még föl kell emelni,
mit még el kell engedni;
és ha úgy ér földet
mint ha mennykő, a test,
így vág a semmibe —,
egészen más zajt kelt...
hallatlan áttörés...?

Szeplők

Egy felület jeleinek szerteszéledte... Áldozat helyett, szerényen(?), a tekintet dolga minden. Változat.

névleges

évre év álomigába hajtod fejed, minduntalan felejténél, ha nem kiáltanának rád időről időre, hogy *gyerek!*, nem kerülnél közelebb ahhoz, ahol épp' jársz (értetlenkedve, félelemmel); az úgynevezett valóság?; apád leveti csizmáját, vérzik a lába, üvölt a szél, forró vagy fagyos, mindegy, a virágok elemésződnek a kertben, az ajtó zárhatatlan... egyre idegenebb, egyre távolibb, amit jól láatsz, jól hallasz; hirtelenjött kötelességtudat, hogy *s.k.* mennél messzebbre kerülj (csak úgy, céltalan, vagy vissza?), csak és kizárólag a nevedbe'; kristályút a végegyedüllétbe... 1974. II. 14.

Vérboyler

Miféle folyamat nyugalma volt/lesz,
 hogy éjt/napot megélsz, időre hullva,
 azért, *bang*, össze se, se szét, de végre;
 akárha nyáreső —, a jövőbe múlva...

Így; folyamat, ha volt/lesz, az a *vérboyler*
 szünettelen üzemmódja, a test érve,
 mi lidérceid játékához most is kell...;
 utoljára, megint, hűlt helyedre térve.

A szárnyanőtt tér, a múlt lelkek hőképe,
 csak úgy, mint fekete/fehér tárgyak —, két/szín
 figurák, lakásról lakásra, mint épp' te,
 hogy érezd, mi a sok, mi határtalan kín...;

ne több tündért, ne több kényelmet, ne többet!,
kiáltasz, mintha lett volna egyik/másik.
Tovább is alakul az ég(föld)történet;
az „én”, mint kupertáról a bélyeg —, leázik.

Kiról? Miről? Kérded. A pusztulásról, hogy/
ne!, mondod, a lassú olvasás s végtelen
utazás, ok s cél lendülete után —, rongy
papír, hulladék/élet...; s nem maradsz végtelen.

A gyűjteményt színleg átrendezi léted,
marad káosz; venni/eladni kell, isten,
galambepeömlés, mindegy; fehér szád éltet
fekete száj; rágd át magadat, ki, *ittén*.

Budapest

Solymosi Bálint